

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9CoCsp/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1719200101
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1719200101.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej, v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: L. D., nar. X.XX.XXXX, Q. L. XXX, U., o zaplatenie 2 551,58 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Pezinok č. k. 8Csp/5/2019-118 zo dňa 29. januára 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti týkajúcej sa lehoty na plnenie potvrdzuje.

Žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 2 551,58 €, úrok vo výške 116,77 €, úroky z omeškania vo výške 1,36 €, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 551,58 € od 21.12.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 116,77 € od 21.12.2018 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach po 50,- € k 15. dňu v mesiaci odo dňa právoplatnosti rozsudku s tým, že v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky riadne a včas sa stáva zročné celé priznané plnenie. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 a 2 a § 504 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3 a 4 a § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 1, 2 a 8 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“). Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca a žalovaný uzatvorili zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX dňa 24.10.2016 na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 3 000,- € ako bezúčelový úver a fixnou splatnosťou a úrokovou sadzbou 12,9 % p.a., poplatok za poskytnutie úveru bol 150,- €, poplatok za poistenie 1,24 €, súbor A), výška anuitnej splátky predstavovala 50,42 €, termín splatnosti bol 15.11.2016. Z prehľadu splátok do predčasného zosplatenia mal súd za preukázané, že žalovaný splatil sumu 448,42 €, ktorá bola započítaná na istinu.

1.2. Podľa súdu prvej inštancie medzi žalobcom a žalovaným prišlo k uzatvoreniu zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Napriek tejto skutočnosti bolo potrebné posúdiť zmluvu podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch pretože sa jednalo o poskytnutie úveru, kde pôvodný veriteľ vystupoval ako právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, teda fyzická osoba, ktorá nekonala v

rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania (§ 2 písm. a/, b/ zákona o spotrebiteľských úveroch). V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že hoci má zmluva o úvere charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť Občiansky zákonník, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Žalovaný si svoje zmluvné povinnosti riadne a včas neplnil. Z uvedeného dôvodu žalobca pristúpil k zosplatneniu úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Podaním zo dňa 20.12.2018 žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný a túto skutočnosť oznámil žalovanému. Žalobca si teda v rozhodnom období splnil svoju zmluvnú povinnosť poskytnúť žalovanému úver, avšak žalovaný si svoju povinnosť, a síce uhrádzať tomuto splátke za poskytnutý úver, nesplnil. S poukazom na uvedené považoval súd nárok žalobcu na zaplatenie časti istiny za poskytnutý úver v celkovej sume 2 551,58 € za dôvodný (3 000,- € mínus splátky istiny 448,42 €). Žalovaný v konaní existenciu žalobcovej pohľadávky nenamietal, ani v konaní nijakým spôsobom nespochybnil jej výšku. Súd tak nemal preukázané, že by žalovaný uhradil žalobcovi žalovanú sumu 2 551,58 € s príslušenstvom, a preto súd žalobe v celom rozsahu vo výroku I. vyhovel. Súd priznal žalobcovi aj úrok 116,77 €, čo predstavuje dohodnutý úrok podľa zmluvy, ktorý bol žalovaný povinný splatiť do zosplatnenia, ako aj úrok z omeškania 1,36 € z dôvodu omeškania úhrady splatných splátok.

1.3. Žalobca si podanou žalobou voči žalovanému okrem priznaných súm s príslušenstvom uplatňoval aj úrok z úveru vo výške 12,9 % ročne z nezaplatennej istiny 2 551,58 € od 21.12.2018 do zaplatenia, v danej časti prvoinštančný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie uviedol, že si je vedomý toho, že súdna prax v otázke nároku na úroky z úveru za čas po jeho predčasnom zosplatnení nie je jednotná, o čom svedčia i žalobcom poukázané rozhodnutia krajských súdov, avšak v tejto otázke sa súd priklonil k názoru, že veriteľovi patria úroky z úveru len na čas do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Súd sa oprel o judikatúru vyšších súdov, od ktorej nebol dôvod odkloniť sa v danom prípade. Závery Najvyššieho súdu SR obsiahnuté v rozhodnutí pod č. R59/1998 (sp. zn. 4 Cdo 143/98) boli prijaté i v potvrdzujúcom rozhodnutí Krajského súdu Prešov č. k. 29Co 131/2011-127 z 23.11.2011, ktoré napokon akceptoval i Ústavný súd SR vo veci sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012. K záveru súdov, že „...pokial' veriteľ pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný (tzv. zosplatnenie úveru), potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie úrokov z úveru“, Ústavný súd SR nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie krajského súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, keď krajský súd sa stotožnil s podrobne odôvodneným právnym názorom okresného súdu, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo objasnil rozdiel, resp. vzťah medzi úrokmi z úveru a úrokmi z omeškania ako aj otázku, prečo zmluvný úrok patrí sťažovateľke iba do splatnosti dlhu“. Istina je suma poskytnutých finančných prostriedkov zo strany veriteľa vo forme úveru (§ 503 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka). Zmluvné úroky sú vždy splatné vo forme úveru podľa § 503 ods. 1 vety prvej Obchodného zákonníka. Teda zmluvné úroky sú vždy splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, t.j. spolu s istinou. To znamená, že doba splatnosti úrokov za poskytnutie peňazí sa zhoduje s dobou splatnosti úveru. Celková suma úrokov však musí byť zaplatená do splatnosti dlžného zostatku úveru. Žalobca ako veriteľ preto nemohol oprávnenne požadovať od žalovaného ako dlžníka zmluvné úroky aj po splatnosti istiny z úveru. Po dni vyhlásenia celého úveru za splatný dňa 20.12.2018 sa ďalej istina úveru zmluvne neúročí. Preto žalobcovi prináležia len úroky z omeškania, vychádzajúc z podstaty zmluvného úroku, ktorý je odplatom za používanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú dlžníkovi do doby splatnosti.

1.4. O úrokoch z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka v sporení s § 3 ods. 1 nariadenia č. 87/1995 Z. z.

1.5. Súd prvej inštancie vyhovel žiadosti žalovaného o splnenie peňažnej povinnosti v splátkach, a to podľa § 232 ods. 3, 4 C.s.p.. Prihliadal na osobné, príjmové a sociálne pomery žalovaného, nakoľko bol evidovaný na úrade práce, kde mu nie je vyplácaná žiadna podpora, má tri vyživovacie povinnosti, z toho dve vo výške 80,- €, a jednu určenú vo výške 100,- €, je vlastníkom nehnuteľnosti, a to rodinný dom, kde platí hypotekárny úver vo výške 184,- €. Žalovaný uviedol, že splácaním výživného a úveru mu pomáha jeho mama. Žalobca nesúhlasil s výškou splácania 50,- €, navrhol splácanie v sume 213,- €, s ktorou žalovaný nesúhlasil, nakoľko to nie je v jeho možnostiach, preto súd umožnil žalovanému pohľadávku splácať v splátkach po 50,- € mesačne, pod stratou výhody splátkach.

1.6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 2 C.s.p. tak, že nárok na náhradu trov konania priznal žalobcovi, nakoľko bol v konaní plne úspešný, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto rozsudku, v rozsahu, v ktorom bola žaloba čiastočne zamietnutá, a v rozsahu týkajúcom sa lehoty na plnenie, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Prvoinštančnému súdu vytkol, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca mal za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Poukázal na § 497, § 502 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka a súvisiaci Komentár IURA EDITION, podľa ktorého povinnosť dlžníka platiť úroky z úveru trvá až do jeho vrátenia. Strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve dojednať odchyľne. Ďalej citoval § 13 ods. 3 a § 16 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, z ktorých odvodzoval svoj nárok na zmluvný úrok po predčasnom zosplatnení úveru. Namietal, že výklad súdu prvej inštancie by znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvýhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. Reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis, takúto normu mala zaviesť novela Občianskeho zákonníka z roku 2013, ktorá však nebola prijatá.

2.1. V ďalšej časti svojho odvolania žalobca na podporu svojho názoru o nároku na zmluvný úrok po zosplatnení úveru obsahoval citoval z judikatúry súdov, a to na prvom mieste z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 113/2018 zo dňa 30.7.2019, ďalej z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co 108/2017 zo dňa 29.5.2018, 8Co 206/2018 zo dňa 27.11.2018, 8Co 138/2017 zo dňa 27.3.2018; Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co 12/2017 zo dňa 31. januára 2017; Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Co 23/2017 zo dňa 29.11.2017 a neskorších rozhodnutí senátu 43Co, ako aj z rozhodnutí sp. zn. 17Co 121/2018 zo dňa 3.4.2019 a 41Co 52/2019 zo dňa 15.8.2019; Krajského súdu v Nitre sp. zn. 12Co 116/2017 zo dňa 19.6.2018, 8Co 193/2017 zo dňa 7.12.2017, 7Co 366/2017 zo dňa 30.11.2017, 7Co 4/2018 zo dňa 30.11.2018, 12Co 4/2018 zo dňa 11.12.2018, 7Co 326/2017 zo dňa 31.5.2018, 7Co 203/2017 zo dňa 19.7.2018, 12 Co 116/2017 zo dňa 19.6.2018, 12 Co 115/2017 zo dňa 25.10.2018, 12Co 4/2018 zo dňa 30.11.2018, 12Co 70/2018 zo dňa 26.10.2018 a 8Co 1/2019 zo dňa 7.3.2019; Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co 297/2017 zo dňa 13.2.2018, 5Co 311/2017 zo dňa 15.2.2018, 5Co 250/2017 zo dňa 13.2.2018, 5Co 414/2017 zo dňa 27.3.2018, 5Co 339/2017 zo dňa 22.3.2018, 3Co 248/2017 zo dňa 9.8.2018, 5Co 372/2017 zo dňa 22.3.2018, 5Co 8/2018 zo dňa 22.5.2018, 5Co 465/2017 zo dňa 10.5.2018, 5Co 6/2018 zo dňa 22.5.2018, 5Co 60/2018 zo dňa 30.8.2018, 3Co 248/2017 zo dňa 9.8.2018, 5Co 77/2019 zo dňa 20.6.2019 a 3Co 346/2017 zo dňa 28.9.2018; Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co 22/2018 zo dňa 29.1.2019, 14Co 29/2018 zo dňa 15.1.2019, 25Co 71/2018 zo dňa 31.1.2019, ako aj odlišné stanovisko predsedníčky senátu k rozhodnutiu sp. zn. 9Co 38/2018 zo dňa 18.10.2018. Žalobca poukázal tiež na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo 212/2014 zo dňa 21.8.2014, s ktorým sa žalobca stotožnil a podľa ktorého pre posúdenie primeranosti výšky úrokového zaťaženia nemožno obe sadzby úrokov sčítať, a že zákonné úroky z omeškania nenahrádzajú od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany dojednali.

2.2. K výroku v časti týkajúcej sa lehoty na plnenie, ktorým súd prvej inštancie povolil žalovanému splátky vo výške 50,- € žalobca namietal, že súd smie v zmysle § 232 ods. 3 C.s.p. určiť dlhšiu paričnú lehotu len v odôvodnených prípadoch, vychádzajúc z relevantných skutkových tvrdení podložených zodpovedajúcimi dôkazmi. Žalobca mal za to, že súd nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa možnosti žalovaného uhradiť dlžnú pohľadávku a vychádzal iba z tvrdení žalovaného, ktoré neboli podložené dôkazmi. Žalobca považoval rozhodnutie súdu za nespravodlivé a zvýhodňujúce len jednu stranu, nakoľko pri výške mesačných splátok 50,- € bude žalovaný len istinu splácať viac ako štyri roky. Uvedené považoval žalobca za popretie účelu súdneho konania, ako aj predčasného zosplatnenia úveru. Poukázal na rozsudok najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 116/2012 zo dňa 18.3.2013. Výška splátok je dokonca nižšia, než výška v zmysle úverovej zmluvy (50,24 €). Takéto rozhodnutie môže motivovať klientov banky, aby si neplnili svoje záväzky. Žalovaný počas celého konania neuskutočnil ani jednu úhradu. Žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co 145/2017 zo dňa 31.7.2017, 15Co 185/2017 zo dňa 27.9.2017 15Co 103/2019 zo dňa 14.8.2019; Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co 116/2017 zo dňa 30.1.2018; Krajského súdu v Nitre sp. zn.

8Co 135/2017 zo dňa 25.5.2017, 6Co 164/2017 zo dňa 30.1.2018; Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co 17/2017 zo dňa 27.7.2017; Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co 392/2017 zo dňa 28.5.2018 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co 33/2017 zo dňa 22.2.2017.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že väčšie splátky nemá ako platiť, pričom priložil potvrdenie o zaplatení splátky.

4. Žalobca nevyužil svoje právo a repliku k vyjadreniu žalobcu nepodal.

5. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v napadnutom rozsahu t.j. v zamietajúcej časti podľa § 380 ods. 1 C.s.p. na odvolacom pojednávaní v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti je potrebné ako vo výroku vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť, aj keď z iných dôvodov.

6. Na odvolacie pojednávanie sa nedostavil žalobca, predvolanie mu bolo riadne doručené, svoju neúčast' na pojednávaní písomne ospravedlnil a súhlasil s rozhodnutím v jeho neprítomnosti. Podľa § 180 v spojení s 378 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodol, že bude konať v neprítomnosti žalobcu.

7. Na odvolacom pojednávaní odvolací súd poučil v zmysle § 382 C.s.p. strany sporu že bude skúmať splnenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a to s ohľadom na následok ich nedodržania vyplývajúci z § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia zmluvy spočívajúci v tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a vyzval ich aby sa k tomuto vyjadrili.

7.1. Žalovaný na pojednávaní zotrval na svojich vyjadreniach prednesených v doterajšom priebehu konania. Žiadal, aby mohol splácať úver v splátkach vo výške 50,- €. Poukázal na skutočnosť, že jeho úver bol poistený.

8. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci podľa ktorého žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník uzavreli dňa 24.10.2016 zmluvu o úvere č. XXXXXX, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 3 000,- €, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť v 96 anuitných mesačných splátkach vo výške 50,42 € splatných vždy v 15. deň v mesiaci s termínom splatnosti prvej splátky dňa 15.11.2016 a (konečnou) splatnosťou úveru dňa 15.10.2024. V zmluve bolo poistenie úveru označené ako Súbor poistenia A. Úroková sadzba bola v zmluve stanovená ako fixná, vo výške 12,9 % ročne. Poplatok za poskytnutie úveru predstavoval 150,- € a poplatok za poistenie splácať úveru 1,24 € mesačne. Výška ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej aj ako „RPMN“) úveru bola podľa zmluvy 15,69 %, pri priemernej výške RPMN 14,48 %. Celková čiastka, ktorú musí klient (dlžník) zaplatiť bola podľa zmluvy 4 990,32 €. Z dokumentu označeného ako Prehľad splácania vyplýva, že žalovaný celkovo na splátkach úveru uhradil sumu 1 135,28 €.

9. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

9.1. Podľa § 2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

9.2. Podľa § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

9.3. Podľa § 2 písm. h/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,

9.4. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

9.5. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa).

9.6. Podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

10. Vyššie špecifikované zmluvné podmienky úveru vychádzali zo Žiadosti o poskytnutie úveru zo dňa 24.10.2016, v ktorej bola obsiahnutá i časť s názvom Poistenie úveru, kde ako typ poistenia bolo uvedené „Poistenie schopnosti splácať úver“, a ako súbor poistenia bol uvedený „Súbor A“. Podľa článku 8 Obchodných podmienok pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. účinných od 15.8.2016, vznikom poistenia vzniká klientovi povinnosť platiť poplatok za poistenie schopnosti splácať úver splatný spolu s príslušnou splátkou úveru. Výška tohto poplatku je uvedená v Sadzobníku. Tento poplatok musí klient platiť za celé poistné obdobie bez ohľadu na to, kedy došlo k zániku poistenia. Klient nemusí platiť osobitné poistné. Poistné je zahrnuté v poplatku za poistenie schopnosti splácať úver.

11. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil predmetnú zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane hoci súd rovnako správne považoval predmetnú zmluvu i za zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že by sa prvoinštančný súd zaoberal skúmaním splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere ustanovených v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

12. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci K.-XX/XX, podľa ktorého súd členského štátu EÚ je povinný ex offio skúmať existenciu údajov o RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere a i bez návrhu aplikovať sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je navyše dôvod (analogicky) z tohto prieskumu vylučovať iné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých absencia taktiež má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Súdny dvor EÚ konkrétne uviedol, že neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorý má podstatný význam v kontexte smernice Rady XX/XXX/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady XX/X/ES zo 16. februára 1998, môže predstavovať rozhodujúcu okolnosť pre vnútroštátny súd v rámci jeho analýzy otázky, či podmienka zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúca sa jeho nákladov, v ktorej sa nenachádza takýto údaj, je zrozumiteľná v zmysle článku 4 smernice XX/XX/EHS. Ak nejde o takýto prípad, tento súd má možnosť aj bez návrhu posúdiť, či vzhľadom na všetky okolnosti týkajúce sa uzavretia tejto zmluvy je opomenutie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v jej podmienke týkajúcej sa nákladov tohto úveru spôsobilé prisúdiť tejto doložke nekalú povahu v zmysle článkov 3 a 4 smernice XX/XX/EHS. Napriek tomu bez ohľadu na priznanú možnosť posúdiť túto zmluvu z hľadiska smernice XX/XX/EHS, smernica XX/XXX/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu umožňuje aj bez návrhu uplatniť ustanovenia preberajúce do vnútroštátneho práva článok 4 tejto poslednej uvedenej smernice a stanovujúce, že neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

13. Posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa právneho názoru odvolacieho súdu nespĺňa náležitosť vyplývajúcu z § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, nakoľko je v nej uvedená nesprávna výška RPMN a nie je v nej správne uvedená celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Súčet mesačných splátok (96 × 50,42 €) predstavuje sumu 4 840,32 €, pričom údaj v zmluve označený ako „celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť“,

obsahuje sumu 4 990,32 €. Žalobca zjavne do tejto celkovej čiastky ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (4 990,32 €) zahrnul poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- €, avšak nezahrnul do nej mesačné poplatky za poistenie schopnosti splácať úver (Súbor poistenia A), ktoré boli vo výške 1,24 € mesačne, hoci tieto boli súčasťou zmluvných podmienok a žalovaný reálne mal platiť splátky vo výške 51,66 €.

13.1. Pojem celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, použitý v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch je legálne definovaný v § 2 písm. h/ tohto predpisu ako: „súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom“. Legálna definícia pojmu celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom je uvedená v § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom ide o všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ v spojení s § 2 písm. h/ a § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch teda vyplýva, že údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, musí v sebe zahŕňať aj poplatky za doplnkové či vedľajšie služby spojené so spotrebiteľským úverom. Tento údaj nemá zahŕňať iba také doplnkové či vedľajšie služby, ktorými nie je podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.

14. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom posudzovanej zmluvy dospel k záveru, že zo žiadneho jej ustanovenia nevyplýva, že by poskytnutie úveru, resp. jeho poskytnutie za daných podmienok, nebolo podmienené poistením schopnosti splácať úver. Poistenie schopnosti splácať úver bolo počítané do textu vlastnej zmluvy a zahrnuté medzi základné úverové podmienky, ako výška úveru, úroková sadzba, počet a výška splátok atď. Nie je na samostatnom dokumente a nie je graficky ani systematicky odlišené od zvyšku zmluvy. Z pohľadu priemerného spotrebiteľa sa teda predmetné dojednanie javí ako integrálna súčasť zmluvy. V zmluve, ani v žiadosti o poskytnutie úveru nemal spotrebiteľ možnosť vybrať si variant bez poistenia, v zmluve nie je žiaden priestor prejaviti osobitný súhlas alebo nesúhlas s poistením, a nie je ani zrejmé, aký by to mohlo mať eventuálne dopad na poskytnutie úveru alebo jeho výšku. Z obchodných podmienok žalobcu možnosť nevybrať si poistenie rovnako nevyplýva. Poistné je podľa nich kryté poplatkom za poistenie úveru, ktorý je priamo súčasťou zmluvných podmienok a navyšuje sa oň splátka. Celkovo je vyššie opísaný spôsob, akým žalobca dosiahol súhlas spotrebiteľa s poistením, možné považovať tiež za nekalú obchodnú prax v zmysle § 7 zákona č. 250/2007 Z. z. Spotrebiteľ mal zjavne záujem o uzavretie zmluvy o úvere a jeho ekonomický záujem bol získať úver. Spolu s tým mu však žalobca nanútil i poistenie schopnosti splácať úveru, bez možnosti prejaviti s ním súhlas alebo nesúhlas. Spotrebiteľ mal iba možnosť zmluvu o úvere spojenú s poistením uzavrieť alebo neuzavrieť ako celok.

15. V neposlednom rade súd musí zohľadniť absolútne netransparentné podmienky schvaľovania úverov veriteľmi (a to všetkými bankovými i nebankovými), kedy je spotrebiteľ, ktorý sa často nachádza vo finančnej tiesni, vydaný napospas ničím neobmedzenej ľubovôli dodávateľa (veriteľa). Dodávateľ v zmluve neuvádza, ani iným spôsobom nezverejňuje podmienky pre schválenie poskytnutia úveru, pričom jeho rozhodnutie o schválení alebo neschválení úveru nie je žiadnym spôsobom preskúmateľné. Za týchto okolností je netransparentný proces schvaľovania úveru dodávateľom potrebné považovať za úplne svojvoľný. Spotrebiteľ je tak vystavený nátlaku dodávateľa súhlasiť s každou ním predstretou zmluvnou podmienkou či osobitnou zmluvou, aby tak zvýšil pravdepodobnosť, že dodávateľ mu schváli poskytnutie úveru. Poplatky za poistenie za týchto okolností teda mali byť zahrnuté do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, a tým aj do výpočtu RPMN. Nakoľko ich tam veriteľ nezahrnul a pri výpočte RPMN na ne neprihliadal, tieto zákonom požadované náležitosti (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch) neboli v zmluve uvedené správne.

16. Neuvedenie údajov o RPMN v presnej výške má bez ďalšieho za následok uplatnenie zákonnej sankcie podľa § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Súčasne nevedenie správnych údajov o RPMN a o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (§ 9 ods. 1 písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch) spôsobuje, že sú splnené i podmienky vyžadované širším ustanovením § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch). Následkom tejto vady zmluvy sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto má žalobca nárok iba na vrátenie istiny úveru.

17. V zmysle zmluvy o úvere žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 3 000,- €. Žalovaný celkovo uhradil na splátkach úveru sumu 1 135,28 € (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie). Súd prvej inštancie zaviazal žalovaného na úhradu istiny 2 551,58 € s príslušenstvom, hoci len priznaná istina predstavuje viac, než na čo mal podľa právneho názoru odvolacieho súdu žalobca nárok. Nakoľko vo vyhovujúcej časti rozsudok nebol napadnutý odvolaním a nadobudol právoplatnosť, odvolací súd nemohol rozhodnutie súdu prvej inštancie napraviť. Vzhľadom na to, že súčet žalovaným zaplatenej sumy a toho, čo žalobcovi priznal súd prvej inštancie, presahuje výšku pôvodnej istiny úveru (3 000,- €), nepriznal odvolací súd žalobcovi nárok na zaplataenie úroku, ktorý bol predmetom tohto odvolacieho konania.

18. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti napadnutej odvolaním žalobcu ako vo výroku vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p., i keď z iných právnych dôvodov.

19. Ďalej sa odvolací súd zaoberal odvolaním v rozsahu ním napadnutého výroku rozsudku súdu prvej inštancie v časti, ktorým bolo rozhodnuté o dlhšej lehote na plnenie vo forme povolenia splátok žalobcovi vo výške 50,- € mesačne.

19.1. Ustanovenie § 232 C.s.p. umožňuje súdu v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu na plnenie ako štandardné tri dni od právoplatnosti rozsudku. Toto ustanovenie bližšie nešpecifikuje, akým spôsobom môže byť lehota na plnenie odložená. Okrem zrejmého spôsobu, ktorým je jednoduché predĺženie lehoty na plnenie z troch dní na dlhší časový úsek, nič nevylučuje, aby v prípade peňažného plnenia súd rozhodol o povinnosti plniť rozsudkom priznanú sumu v splátkach. Civilný sporový poriadok neobsahuje presný výpočet podmienok, za splnenia ktorých súd môže odložiť vykonateľnosť rozhodnutia. Zákon tu dáva súdu priestor na uplatnenie svojej úvahy, ktorá by mala byť zameraná na dosiahnutie spravodlivého a primeraného usporiadania pomerov medzi stranami sporu. Súd by sa mal z povahy veci riadiť najmä osobnými, majetkovými či príjmovými pomermi oboch strán sporu. Mal by prihliadať na to, ako uložené plnenie zasiahne do sféry povinného, ako aj na to ako prípadné odloženie vykonateľnosti zasiahne do sféry oprávneného. Každé odloženie vykonateľnosti rozhodnutia predstavuje zásah do oprávneného záujmu subjektu, ktorému bolo priznané plnenie, na jeho čo najskoršie uspokojenie. Preto takýto zásah musí byť odôvodnený dôležitými dôvodmi na strane povinného. Zistenia súdu sa následne premietajú do rozhodnutia, či odklad vykonateľnosti povolí a v prípade peňažného plnenia aj do rozhodnutia o výške a frekvencii splátok. Vzhľadom na potrebu zabezpečiť možnosť núteného výkonu rozhodnutia v prípade jeho dobrovoľného neplnenia zo strany povinného sa javí ako nevyhnutné vo výroku odkladajúcim vykonateľnosť súdneho rozhodnutia v splátkach uviesť i sankciu straty výhody splátok pre prípad ich neplnenia, nakoľko bez tejto sankcie by mal oprávnený možnosť domáhať sa núteného výkonu len vo vzťahu k riadne nesplneným splátkam, čím by bolo bezpochyby neprimerané zasiahnuté do jeho práv.

19.2. Odvolací súd dospel v zmysle vyššie uvedeného k záveru, že súd prvej inštancie ustanovenie § 232 C.s.p. v posudzovanej veci aplikoval správne. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v priebehu konania vo výkone trestu odňatia slobody (kde mu bol napríklad doručený i platobný rozkaz), hoci neskôr bol prepustený. Súdu prvej inštancie bolo z jeho činnosti známe, že žalovaný má vyživovacie povinnosti a uveril tvrdeniu žalovaného, že je nezamestnaný (ktoré však bližšie nepreveril). Na strane druhej, hoci to súd prvej inštancie výslovne neuviedol, je všeobecne známe, že žalobca je etablovanou bankovou inštitúciou. Takto zistený skutkový stav podľa názoru odvolacieho súdu tvorí za daných okolností dostatočný podklad pre rozhodnutie, ktorým sa žalovanému povolí plniť súdnym rozhodnutím priznanú sumu v splátkach. O nepriaznivosti sociálnej situácie žalovaného by bolo neúčelné vykonávať ďalšie podrobné dokazovanie, ktoré by len potencionálne navýšilo trovy stranám sporu a predĺžilo konanie, a ktoré by v konečom dôsledku mohlo byť obsiahlejšie, ako dokazovanie vykonané za účelom rozhodnutia vo veci samej. Z už zistených (vyššie uvedených) skutočností sa nedá rozumne vyvodiť iný záver ako ten, ku ktorému dospel prvoinštančný súd. Dôvodom, ktorý vyvolal samotný posudzovaný spor, bola práve nepriaznivá sociálna situácia žalovaného, ktorý sa dostal do výkon trestu odňatia slobody a nevládol splácať svoje záväzky. Na druhej strane je potrebné tiež uviesť, že nemožno mať pochybnosti o finančnej sile žalobcu ako banky, ktorá podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska.

19.3. Pokiaľ ide o výšku mesačných splátok 50,- €, súd prvej inštancie ju (zaokrúhlene) stanovil vo výške zodpovedajúcej splátkam pôvodného úveru. Hoci je bežnou praxou, že splátky určené v súdnom rozhodnutí sú vyššie ako splátky, ktoré bol pôvodne dlžník povinný platiť, nič v zásade nebráni ani ich rozvrhnutiu v identickej výške, pokiaľ sa tým veriteľ nedostane do zjavnej nevýhody. Veriteľom je v tomto prípade banka, ktorú odložené splnenie dlhu finančne neohrozí. Dlhšia lehota splatnosti bude čiastočne kompenzovaná dlhšou dobou, počas ktorej bude dlžník platiť súdom prvej inštancie priznané úroky z omeškania. Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že takáto výška splátok je v rozpore s účelom predčasného zosplatnenia úveru a súdneho konania ako takého. Dôsledkom predčasného zosplatnenia úveru nie je okamžité vrátenie dlžných peňažných prostriedkov veriteľovi, ide iba nástroj, ktorý veriteľovi umožňuje domáhať sa od dlžníka, ktorý porušil svoj záväzok zo zmluvy, celej dlžnej sumy a nečakať na dátum konečnej splatnosti úveru. Následné vymoženie peňažných prostriedkov spravidla trvá i v takejto situácii niekoľko rokov, nakoľko musí prebehnúť súdne a spravidla i exekučné konanie. Výsledkom (tohto) súdneho konania bude vykonateľný rozsudok, ktorý je dlžník povinný bez ďalšieho plniť (i keď v splátkach), pričom následkom nezaplatenia čo i len jednej zo splátok riadne a včas je zosplatnenie celého súdom priznaného plnenia, čo umožňuje veriteľovi okamžite iniciovať exekúciu. Uvedené znamená podstatne silnejšie postavenie veriteľa, než pred vydaním rozsudku. Za týchto okolností odvolací súd výšku splátok nepovažuje za nespravodlivú.

19.4. Odvolací súd z uvedených dôvodov aj rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa lehoty na plnenie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.).

20. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, preto by mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovanému však podľa obsahu spisu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd preto rozhodol tak, že žalovaný nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nebude potom ani potrebné, aby o výške náhrady trov odvolacieho konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodoval súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).